

súdu v M. a poukázania tejto sumy k svojim rukám bez ohľadu na eventuálne nároky žalovanej podstaty, je zrejmé, že žalobníci domáhajú sa vylúčenia vecí z konkurznej podstaty podľa § 47 konk. por., o ktorej otázke patrí rozhodovať podľa hodnoty v smysle § 2 Osp. príslušnému krajskému súdu, ktorá príslušnosť nebola ustanovením § 113 konk. por. dotknutá.

Preto nesprávne zastavil rekurzny súd spor z dôvodu, že rozhodovanie o ňom patrí okresnému súdu, a bolo treba rozhodnúť ako sa stalo výrokom tohoto usnesenia.

Čís. 15368.

K § 1486 obč. zák.

Promlčení pohľadávky na kupní ceně účtované omylem desetinou skutečné částky.

(Rozh. ze dne 4. září 1936, Rv I 2200/34.)

Žalobkyně přednesla, že dodala žalované zboží v ceně 108.570 Kč, že však omylem jej účtovala toliko desetinou, t. j. částkou 10.857 Kč, takže byl účet žalované při této zásilce zatížen o částku 97.713 Kč méně. Zaplacení této částky se žalobkyně domáhá touto žalobou. Proti žalobě namítla žalovaná mimo jiné, že pohledávka ta je promlčena. Prvý soud uznal podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Soud první stolice uznal žalovaného povinným účet zapraviti, třebaš promlčecí lhůta dle § 1486 obč. zák. uplynula, vycházejí s právního hlediska, že takové početní omyly se nepromlčují. Nejistil-li tedy procesní soud vědomost žalovaného o sběhlém početním omylu žalobkyně, pak se odvolací soud nedopustil vady řízení nebo rozporu se spisy, když oceňuje samostatně výsledky celého jednání a dokazování v rozsudku vyslovil, že nebylo prokázáno, že by žalovaný věděl, že při výpočtu salda byl účet v neprospěch žalobkyně vypočítán chybně. Náleželo žalobkyni dokázati, že šlo na straně žalované o vědomé využití jejího omylu. Tento důkaz však podán nebyl. Sám objektivní omyl v účtě nestačí, aby po uplynutí promlčecí lhůty mohlo býti požadováno jeho placení ve správné výši. Vždyť nešlo ani o žádný omyl při smlouvě, za který by dle §§ 870 a násl. obč. zák. byl žalovaný jako smluvník případně odpověden a nesl jeho následky. Rozhodnutí nejvyššího soudu, která žalobkyně na prospěch svého právního názoru uvádí, se nehodí na souzený případ, neboť předpokládají určité pozitivní zavinění smluvníka, jehož se dopustil proti druhému při sjednání neb plnění smlouvy uvedením jeho v omyl. V souzeném případě žalovaný však prostě mlčel, aniž se dalo dokázati, že tak činil vědomě s úmyslem využití nevědomosti

žalobcovy o chybě početní a kromě toho lhůta promlčecí před zahájením sporu již v délce více jak trojnásobné uplynula. Důvodem zákonného ustanovení o kratších promlčecích lhůtách jest mimo jiné, že uplynutím doby se nedají již veškeré poměry případu bezpečně zjistiti, a právě proto stačí uplynutí zákonné lhůty promlčecí, aniž je třeba důkazu, proč strana mlčela, zejména když jí nebyla dokázána obmyslnost (§ 1487 obč. zák.). Jinaký postup by znamenal zneuznání zákonné intence promlčení vůbec a otevřely by se dvěře sporům, kterým zákonodárce chtěl zabrániti, vycházejí s hlediska, že oprávněný se má s péčí a bedlivostí řádného občana (obchodníka) o uplatnění svých nároků včas postarati.

Čís. 15369.

Kdy lze označení »medicinální drogerie« podřaditi pod jednání uvedené v §§ 1 a 2 zák. proti nek. soutěži.

(Rozh. ze dne 4. září 1936, Rv II 470/36.)

Žalobce (lékárník) přednesl, že žalovaný užívá ve svém obchodě zevního označení »medicinální drogerie«. Toto označení znamená výrobu i prodej medikamentů, a poněvadž žalovaný jako drogista nesmí vyráběti medikamenty a není oprávněn prodávati všechny léky, zjednává tak na úkor žalobce svému obchodu přednost a porušuje zásady dobrých mravů, v čemž shledává žalobce nekalou soutěž podle § 1 a nekalou reklamu podle § 2 zák. čís. 111/27 Sb. z. a n. Navrhuje proto, aby žalovaný byl uznán povinným zdržeti se napříště zevního označení své drogerie jako »medicinální« a označení to se své drogerie odstraniti. **P r v ý s o u d** žalobu zamítl. **O d v o l a c í s o u d** uznal podle žaloby. **D ů v o d y:** Při řešení otázky, zdali v jednání žalovaného užíváním zevního označení »medicinální drogerie« jest spatřovati údaj o živnostenském »oprávnění« ve smyslu odst. 2 § 2 zák. o nek. soutěži způsobilý oklamatí a zjednatí tím podnikem (žalovaného) na úkor soutěžitele (žalobce) přednost při soutěži (odst. 1 § 2 cit. zák.), nejsou bez významu zákonná ustanovení o živnostenských oprávněních lékárníků a drogistů, z nichž ovšem každá z obou stran hledí odůvodniti své právní stanovisko. Žalovaný se dovolává ustanovení § 15, bodu 14 živnostenského řádu, podle něhož koncese obsahuje oprávnění k výrobě jedů a přípravě látek a preparátů, které jsou určeny k tomu, aby jich bylo užito za léky, jakož i k prodeji obojích věcí, pokud není výlučně vyhrazen lékárníkům — a z toho dovozuje nezávadnost svého zevního označení jako »medicinální drogerie« proti výtce žalobcově, že toto označení může vzbuditi u průměrného zákazníka dojem, že tu jde o oprávněný prodej »medicin«, tedy léků. Podle § 1, odst. 1 a § 5 min. nař. ze dne 17. září 1883 čís. 152 ř. z. je výroba (příprava) i prodej léčiv podle předpisu lékařského ve velkém i v malém vyhrazena lékárnám. Není však lékárnám vyhrazena výroba farmaceutických preparátů (§ 2, odst. 1 min. nař. čís. 152/83 vyhrazuje lékárnám takové preparáty pouze »na skladě míti